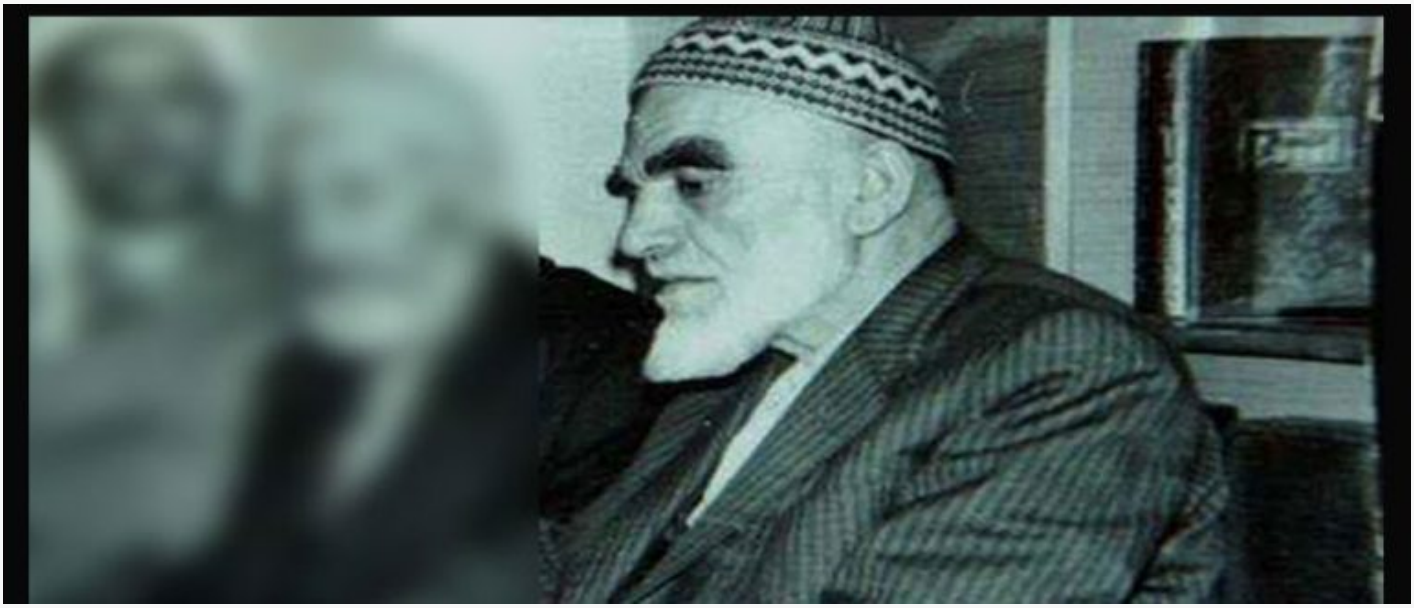
Tahirî: Takvâda birinci

GÜNÜN TARİHİ: 03 Nisan 1977

İki büyük Nur Kahramanını peşpeşe yâdediyoruz. Zira, vefat yıldönümleri itibariyle böylesi bir tevâfuk var: Zübeyir Ağabey 2 Nisan'da (1971) vefat etti; Tahirî Ağabey ise 3 Nisan (1977) günü Hakk'ın rahmetine kavuştu.

Bilvesile, bugün de Kahraman Tahirî Ağabeyden söz edip onu rahmet duâsıyla analım.

* * *

Tahirî Mutlu, 1900 senesinde Isparta'nın Atabey kasabasında doğdu.

Ailesi, dinî hassasiyete sahip olduğundan, onu mânevî değerlerin ön planda tutulduğu bir atmosfer içinde yetiştirmeye çalıştı.

Askerlik yaşı geldiğinde, Anadolu'da İstiklâl Harbi yaşanıyordu. Nitekim, kendisi de vatanî hizmetini Millî Mücadele saflarında yaparak gazilik unvanı ile madalyasını kazandı. Bilâhare, kendisine gazilik maaşı bağlandıysa da, o bu maaşı almayı uygun görmeyerek reddetti.

* * *

Tahirî Mutlu, 1943'te Denizli ve 1948'de Afyon hapishanelerinde yattı. Bunun dışında, 1958'de Ankara ve 1960'ta Isparta'da ayrıca hapis yattı. Ve fakat, çekmiş olduğu bütün bu çileli, eziyetli, meşakkatli muameleler, onu asla yıldırmadı; bilâkis, sadâkat ve gayretini daha da ziyadeleştirmeye birer vesile oldu.

O bir "Isparta kahramanı"dır

En belirgin vasıflarından biri olarak "takvâda birinci" gelen Tahirî Mutlu, aynı zamanda "Nur fabrikası"nın da sahiplerinden mümtaz bir şahsiyettir.

Millî Mücadelenin gazilerinden olan Tahirî, Risâle-i Nur ile tanıştıktan sonra, bütün hayatını bu dâvâya hasretmiş ve bu daire içinde hizmet etmeyi hayatının en büyük gayesi haline getirmiş veli bir zât olduğu, onu yakından gören ve tanıyanlarda sağlam bir kanaat halini almıştır.

Tahirî Ağabeyi Mayıs 1975'te Cerrahpaşa-Esekapı'da ziyaret edip dersine-sohbetine iştirak etmiş biri olarak, şahsen kendim de aynı fikir ve kanaat içindeyim.

Onun hayatını tahik edip Nur hizmetindeki fedakârlığını tesbit ettiçe, ona karşı olan hürmet ve muhabbetimin kat-bekat ziyadeleştiğini söyleyebilirim. Hakikaten, Nur havuzu içinde erimiş, fâni olmuş bir "Isparta kahramanı" idi.

Hele, onun 1942'de varını-yoğunu satarak İstanbul'a gidip Ayetü'l-Kübrâ Risâlesi'ni gizlice tabettirmesiyle hasıl olan azim neticeyi düşündükçe, hakikaten Tahirî Mutlu'yu Nur dairesinde erişilmesi neredeyse kàbil olmayan bir "manevî kahraman" yapmıştır.

* * *

Ayetü'l-Kübrâ Risâlesi'ni tâbettirmek için İstanbul'a giden Tahirî, o esnada Sahaflar Çarşısı'na giderek "Eski Said" dönemine ait bazı eserleri bulup satın alır. Lemeat, Hakikat Çekirdekleri, İşaratü'l-İcaz...

İstanbul dönüşü, önce İnebolu'ya, oradan da Kastamonu'ya giderek orada mecburî ikamete tâbi tutulan Bediüzzaman Hazretlerini ziyaret eder. Bu ziyaret ile alâkalı olarak, şunları anlatır Tahirî Mutlu: "İstanbul'da 45 gün kadar kaldıktan sonra Kastamonu'da Üstad'ın ziyaretine gittim. Bastırdığım eserleri, İstanbul'da Sahaflar Çarşısı'nda bulduğum Lemeat v.s. götürdüm. Çok sevindi, Lemeat'ı Sözler'in arkasına yazdırdı. Dersler yaptı. O günkü sevinç içinde, bana Mevlânâ Halid Hazretlerinin cübbesini giydirdi."

Son olarak, Üstad Bediüzzaman'ın on veli derecesinde gördüğü talebesi Tahirî ve gelinlik çağında vefat eden kızı Hicret hakkındaki sözlerinden birini naklederek nihayet verelim: "Kahraman Tahirî'nin Nurcu masume, merhume, mübarek Hicret'i dünyadan cennete hicret etmesi, hakikaten beni mahzun eyledi. Öyle bir Nur şakirdi ve masum taifesinin ehemmiyetli bir çalışkanı gitmesi, Nur hesabına da beni müteessir etti. İnşâallah, onun yerine çoklar girecek, yerini boş bırakmayacaklar." (Emirdağ Lâhikası: 157)